

Kitab Yoel jeung Garéja Masehi Advent Poé Katujuh Laodikea - Nomer Lima

Sabaraha Lami? Segel Kalima

Jeff Pippenger

2025-12-07

Nalika “caang pikeun mangsa éta dipasihkeun,” éta boh “ditarima” boh “ditolak.” Pamisahan anu kajadian nalika caang éta diwanohkeun téh mangrupa pagawean Injil langgeng, anu ngawengku lain ngan ukur pamaséhan umat Allah, tapi ogé pamisahan gandum jeung jujukutan. Prosés panungtungan tina pangujian jeung pamisahan dimimitian dina 9/11, nalika patalékan nubuat naros, “dugi ka iraha?” jeung jawaban nubuatna nyaéta, “nepi ka hukum Minggu.” Sebutan panungtungan ngeunaan lambang “dugi ka iraha” kapanggih dina segel kalima dina kitab Wahyu.

Nalika Anjeunna muka meterai anu kalima, kuring ningali di handapeun altar jiwa-jiwa jalma anu geus dipaéhan ku lantaran firman Allah jeung ku kasaksian anu dicekel ku maranéhna. Maranéhna ngajerit ku sora anu tarik, saurna, “Dugi ka iraha, nun Gusti, anu suci jeung satia, Gusti henteu ngahukum jeung males getih kami ka jalma-jalma anu cicing di bumi?”

Jeung ka unggal maranéhna dipaparin jubah-jubah bodas; sarta ka maranéhna didawuhkeun, supaya maranéhna reureuh heula sakeudeung deui, nepi ka sasama hamba-hambana ogé jeung dulur-dulurna, anu bakal dipaéhan saperti maranéhna, geus kacumponan. Wahyu 6:9–11.

Ilham nempatkeun jawaban kana patalékan “sabaraha lilana” anu ditaroskeun ku “jiwa-jiwa maranéhna anu geus dipaéhan” ka mangsa nu bakal datang, nalika golongan kadua martir kapausan geus kabentuk. Ieu dimimitian dina hukum Minggu, sarta ku sabab ieu Sister White ngaidentifikasi Wahyu pasal dalapan welas salaku pangenapan golongan kadua martir éta. Aya dua “sora” dina lima ayat kahiji; sora kahiji nandaan 9/11, sarta sora kadua nyauran lalaki jeung awéwé supaya kaluar ti Babul dina waktu hukum Minggu. Sister White ngaidentifikasi lambang “sabaraha lilana” dina meterai kalima jeung lima ayat kahiji tina Wahyu dalapan welas pikeun ngajentrekeun 9/11 nepi ka hukum Minggu. Pokusna lain kana pamisahan jeung pameseran umat Allah, tapi kana pangadilan ka kapausan ku lantaran maéhan martir-martir dina sajarah baheula jeung martir-martir dina mangsa krisis hukum Minggu anu ngawengku golongan kadua martir kapausan.

“Sabot segel kalima dibuka, Yohanes nu nampa wahyu téh dina titingalian ningali di handapeun altar rombongan jalma-jalma anu dipaéhan ku sabab Firman Allah jeung kasaksian Yesus Kristus. Sanggeus ieu datang kajadian-kajadian anu diterangkeun dina Wahyu pasal dalapan welas, nalika jalma-jalma anu satia jeung sajati dipanggil kaluar ti Babul. [Wahyu 18:1–5, dicutat.]” Manuscript Releases, jilid 20, 14.

Dina petikan séjén nalika anjeunna ngaidéntifikasi para martir dina segel kalima jeung golongan kadua para martir anu bakal datang, anu kabentuk dina mangsa krisis hukum Minggu, anjeunna nyebutkeun yén adegan-adegan éta “bakal aya dina hiji mangsa dina waktu nu bakal datang.” Dua sora dina Wahyu dalapan welas ngawakilan éta “mangsa dina waktu nu bakal datang.” Sora kahiji

aya dina awalna, dina 9/11, jeung sora kadua dina hukum Minggu.

“Jeung nalika Anjeunna muka meterai anu kalima, kuring ningali di handapeun altar jiwa-jiwa jalma anu geus dipaéhan ku sabab firman Allah, jeung ku sabab kasaksian anu dicekel ku maranéhna; sarta maranéhna ngajerit ku sora tarik, pokna, Sabaraha lila deui, nun Gusti, anu Suci jeung anu Leres, Anjeun can ngahakiman jeung ngabales getih kami ka jalma-jalma anu marukim di bumi? Jeung ka masing-masing maranéhna dipaparinkeun jubah bodas [Maranehna dinyatakeun beresih jeung suci]; sarta ka maranéhna diomongkeun, supaya maranéhna reureuh heula sakeudeung deui, nepi ka sasama hamba maranéhna kénéh jeung dulur-dulur maranéhna, anu bakal dipaéhan saperti maranéhna, geus kacumponan’ [Wahyu 6:9–11]. Di dieu dipintonkeun ka Yohanes pamandangan-pamandangan anu lain kanyataan dina mangsa harita, tapi anu bakal kajadian dina hiji mangsa dina waktu anu bakal datang.

“Wahyu 8:1–4 dikutip.” Manuscript Releases, jilid 20, 197.

Sadérék White ngahubungkeun kajadianan kabentukna golongan kadua para martir dina mangsa nu bakal datang, jeung dina petikan séjén anjeunna ngutip Wahyu 18:1–5, anu ngawanohkeun hiji sora dina tilu ayat kahiji jeung sora anu séjén dina ayat opat jeung lima. Sora anu kahiji nandaan 9/11 nalika gedong-gedong badag di New York rubuh, jeung sora anu kadua nyaéta hukum Minggu nalika domba Allah anu séjén dipanggil kaluar ti Babul. Dina petikan kadua anjeunna ngarujuk kana Wahyu pasal dalapan jeung opat ayat kahiji, anu ngawanohkeun bubukana meterai katujuh, nalika bara dicokot tina altar tuluy dialungkeun ka bumi, anu saajar jeung Pentakosta, nalika seuneu turun ti sawarga jeung nyaangan para murid, sakumaha dua belas batu milik Elia dianyarkeun ku cahaya, jeung sakumaha dilambangkeun ku létah-létah seuneu kana para murid.

Sabaraha Lilana? Zakharia & Yohanes

Sabaraha lila mangrupa lambang profétis tina mangsa waktu ti 9/11 nepi ka hukum Minggu, anu geus dilambangkeun dina carita Gunung Karmel, sajarah kaum Millerite ti 1840 nepi ka 1844, sajarah Musa ti bala ka dalapan nepi ka bala ka sapuluh, kasaksian para martir dina meterai kalima, sarta dina Zakaria patarosanana diajukeun, “sabaraha lila” dugi ka Allah némbongkeun rahmat ka Yerusalem anu geus aya di Babul salila tujuh puluh taun.

Geus malaikat PANGERAN ngawaler sarta ngadawuh, “Nun PANGERAN semesta alam, nepi ka iraha maneh henteu bakal nembongkeun welas asih ka Yerusalem jeung ka kota-kota Yuda, anu ku anjeun geus dipangaruhan ku amarah salila tujuh puluh taun ieu?”

Jeung PANGERAN ngawalon ka malaikat anu ngawangkong jeung kuring ku kecap-kecap anu hade jeung kecap-kecap anu ngalipur.

Geus malaikat anu ngawangkong jeung kuring ngandika ka kuring, “Saurkeun, pokna: Kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Kawasa; Kami kacida timburuna ka Yerusalem jeung ka Sion ku timburu anu kacida gedéna. Jeung Kami kacida benduna ka bangsa-bangsa kapir anu keur tingtrim; sabab Kami ngan saeutik bae bendu, tapi maranéhna malah nambahan kasangsaraan éta. Ku sabab kitu, kieu timbalan PANGERAN: Kami geus mulang deui ka Yerusalem kalawan welas asih; Bait Kami bakal diwangun di dinya, saur PANGERAN Nu Maha Kawasa,

jeung tali ukur bakal dipanjangkeun ngaliwatan Yerusalem. Saurkeun deuih, pokna: Kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Kawasa; Kota-kota Kami ku karaharjaan baris sumebar deui; jeung PANGERAN baris ngalipur Sion deui, sarta baris milih Yerusalem deui.” Jakaria 1:12–17.

Sadérék White sacara langsung nyaluyukeun “threescore and ten years” (tujuh puluh taun) dina kitab Zakariah, nyaéta mangsa Israél baheula sacara harfiah aya dina pangawulaan Babul sacara harfiah, jeung sarébu dua ratus genep puluh taun ti 538 nepi ka 1798, nalika Israél rohani (urang Kristen) aya dina pangawulaan Babul rohani (Katolik Roma).

“Garéja Allah di bumi saenyana aya dina panawanan salila mangsa panjang ieu tina panganiayaan anu taya reureuhna, sakumaha ogé urang Israil kungsi dicekel jadi tawanan di Babul salila mangsa pangbuangan.” Prophets and Kings, 714.

Dina taun 1798, dina ahir sarébu dua ratus genep puluh taun, pesen kahiji tina tilu pesen anu digambarkeun minangka malaikat-malaikat dina Wahyu opat welas sumping. Pesen kadua sumping dina 19 April 1844, sarta nu katilu dina 22 Oktober 1844. Sajarah anu dilambangkeun ku patalékan, “dugi ka iraha,” nyaéta ti 9/11 nepi ka hukum Minggu, jeung mangsa waktu éta ditipikeun dina awal Adventisme dina gerakan Millerite ti 11 Agustus 1840 nepi ka 22 Oktober 1844. Mangsa éta sacara simbolis digambarkeun ku Yohanes Nu Nampa Wahyu dina pasal sapuluh nalika Yohanes ngadahar kitab leutik anu amis dina sungutna, tapi jadi pait dina beuteungna.

Sarta sora anu ku sim kuring kadéngé ti sawarga nyarios deui ka sim kuring, pokna, “Indit, cokot éta kitab leutik anu kabuka dina panangan malaikat anu nangtung dina luhur laut jeung dina luhur bumi.” Tuluy sim kuring nyampeurkeun ka éta malaikat, sarta nyarios ka anjeunna, “Pasihan ka sim kuring éta kitab leutik.” Jeung anjeunna nyarios ka sim kuring, “Cokot éta, tuluy tuang nepi béak; éta bakal ngajadikeun beuteung maneh pait, tapi dina sungut maneh bakal amis kawas madu.” Tuluy sim kuring nyokot éta kitab leutik tina panangan malaikat téa, sarta neda éta nepi ka béak; jeung dina sungut sim kuring éta amis kawas madu; tapi sanggeus sim kuring neda éta, beuteung sim kuring jadi pait.

Sarta anjeunna ngandika ka sim kuring, “Maneh kudu ngaramal deui di payuneun loba bangsa, jeung umat, jeung basa-basa, jeung raja-raja.” Wahyu 10:8–11.

Sajarah anu keur digambarkeun ku Yohanes diwakilan ku kitab anu didahar, sabab dahar éta ngawakilan kaum Millerite nu datang kana pamahaman kana éta amanat jeung pangalaman maranéhna dina ngawartakeun éta amanat. Ku kituna, nalika Yohanes langsung sanggeus éta sajarah ditepikeun dibéjakeun yén Yohanes kudu ngaramal deui, éta kagiatan ngaramal anu keur ditangtukeun téh nyaéta sajarah taun 1840 nepi ka 1844. Yohanes dibéjakeun yén sajarah Millerite ti taun 1840 nepi ka 1844 diulang deui dina sajarah ahir Adventisme. Pas pisan sanggeus Yohanes dibéjakeun yén manéhna kudu ngaramal deui, manéhna dibéjakeun supaya ngukur Bait Allah.

Sarta dipaparinkeun ka kuring hiji awi anu saperti iteuk; sarta malaikat éta ngadeg, saur-Na, “Hudang, tuluy ukur Bait Allah, jeung altar, sarta jalma-jalma anu nyembah di jerona. Tapi palataran anu aya di luar Bait Allah, tinggalkeun waé, ulah diukur; sabab éta geus

dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapid; jeung maranéhna bakal nginjeum-injeum Kota Suci salila opat puluh dua bulan.” Wahyu 11:1, 2.

Padamelan anu dipasrahkeun ka Adventisme sanggeus 22 Oktober 1844 digambarkeun ku Yohanes minangka ngukur atawa ngawangun Bait Allah, saluyu jeung jangji anu ditepikeun dina Zakaria yén “hiji tali ukur bakal direntangkeun deui ka Yerusalem”—sabab PANGERAN bakal “deui milih Yerusalem.” Sajarah anu digambarkeun dina awal Adventisme ku gerakan Filadelfia tina Adventisme Millerite diulang deui dina ahir Adventisme ku gerakan Filadelfia tina saratus opat puluh opat rébu. Dina kuciwa anu gedé tanggal 22 Oktober 1844, hiji jaman waktu, anu digambarkeun minangka “poé-poé sora malaikat katujuh,” mimiti lumangsung.

Tapi dina poé-poé sora malaikat katujuh, nalika anjeunna mimiti niup tarompétna, rahasia Allah bakal diréngsékeun, sakumaha anu geus dipidangkeun-Na ka para hamba-Na, nyaéta para nabi. Wahyu 10:7.

Pesen éta amis karasa ku golongan Millerite nalika nubuat waktu Islam ngeunaan balai kadua kacumponan persis sakumaha anu geus diprediksikeun ku golongan Millerite saméméh 11 Agustus 1840. Pesen éta robah jadi pait dina jero beuteung dina kuciwa anu gedé tanggal 22 Oktober 1844. Sanggeus Yohanes réngsé ngagambarkeun sajarah taun 1840 nepi ka 1844, anjeunna dibéjaan yén anjeunna kudu ngalakukeun hal anu sarua pisan (bernubuat) deui. Tuluy anjeunna diparéntahkeun pikeun ngukur Yerusalem, sarta nalika anjeunna ngalakukeun kitu, anjeunna keur saluyu jeung nubuat Zakharia ngeunaan PANGERAN milih Yerusalem. Ti tanggal 22 Oktober 1844 saterusna, sajarah nubuat digambarkeun minangka “poé-poé sora malaikat katujuh.” “Poé-poé” tina pesen (sora) malaikat katujuh (balai katilu) ngagambarkeun hiji mangsa waktu nalika kaallahan Kristus bakal dipersatukeun sacara langgeng jeung kamanusaan jalma-jalma anu bakal jadi saratus opat puluh opat rébu. Pagawéan éta katunda ku pabangkangan taun 1863, sarta dina 9/11 panguarkeun sora malaikat katujuh (balai katilu) mimiti disada deui sakali deui.

Dina sajarah suci, PANGERAN milih Yerusalem pikeun netepkeun ngaran-Na di dinya, sarta “ngaran”-Na teh nyaeta tabiat-Na. Yerusalem jeung Sion dirujuk ku Zakaria nalika anjeunna nyarios, “Kami timburu pikeun Yerusalem jeung pikeun Sion ku timburu anu agung,” sarta satuluyana ku, “PANGERAN bakal keneh ngalipur Sion, sarta bakal keneh milih Yerusalem.” Sion dilipur nalika narima Roh Suci anu nyaeta “Panglipur.” Panglipur ku Roh Suci dimimitian dina 9/11 saluyu jeung Kristus ngampus ka para murid sanggeus Anjeunna turun tina patepang jeung Rama sanggeus kabangkitan-Na. Panyataan Roh Suci kacida ngaronjatna dina Pentakosta. Mangsa eta dimimitian ku kurban hasil kahiji anu dihudangkeun deui, sarta ditungtungan ku kurban hasil kahiji dina Pentakosta, nalika sakuliah dunya tuluy ngadangu eta warta.

Hibur, hibur umat Kami, saur Allah maraneh. Ucapkeun ka Yerusalem kalawan ngalilipur, sarta serukeun ka dirina, yen peperanganana geus tamat, yen kajahatanna geus dihampura; sabab manehna geus narima tina panangan PANGERAN dua kali lipet pikeun sakabéh dosa-dosana. Yesaya 41:1, 2.

Saratus opat puluh opat rebu dimeteraian nalika “kajahatan maranéhna dihampura.” Ieu kajadian pas saméméh hukum Minggu nalika maranéhna diangkat minangka kurban hasil kahiji Pentakosta

bari narima curahan Roh Suci tanpa ukuran sakumaha anu dilambangkeun ku murid-murid dina Pentakosta. Cipratan hujan anu mimiti dina 9/11 jadi curahan pinuh dina hukum Minggu. Dina sajarah éta, kurban hasil kahiji ti 9/11 nepi ka kurban hasil kahiji dina hukum Minggu, nalika saratus opat puluh opat rebu dimeteraian sarta disiapkeun minangka kurban pikeun diangkat jadi panji ti hukum Minggu nepi ka panutupan mangsa kasempetan. Sajarah éta dilambangkeun ku tilu ayat kahiji tina Wahyu dalapan welas anu ngumumkeun ragragna Babul, anu mangrupikeun lambang biblikal anu ngagambarkeun hiji ‘ngagandakeun.’

Sarta sanggeus eta hal, kuring ningali malaikat sejen turun ti sawarga, ngabogaan kawasa anu gedé; sarta bumi jadi caang ku kamulyaan-Na. Jeung anjeunna ngagero kalayan tarik ku sora anu kuat, saur-Na, “Babul anu agung geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi tempat cicing setan-setan, jeung pangreureuhan unggal roh jahat, jeung kurungan unggal manuk najis jeung dipikageuleuh. Sabab sakumna bangsa geus nginum anggur amarah tina cabulna, jeung raja-raja di bumi geus ngalakukeun cabul jeung manéhna, sarta padagang-padagang bumi geus jadi beunghar ku lobana kamewahanana.” Wahyu 18:1–3.

Sapanjang Kitab Suci, penggandaan frasa atawa kecap ngagambarkeun kacumponan sampurna tina runtuhna Babul dina poé-poé pamungkas. Ieu téh tanda pangénal Alpha jeung Omega, anu salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku awal hiji perkara. Dua runtuhna Babul digambarkeun minangka Nimrod jeung Belsyazar. Nimrod nyaéta awal Babul, nalika éta kakara Babel. Runtuhna Nimrod ngagambarkeun runtuhna Belsyazar, sarta amanat malaikat kadua jeung malaikat dina Wahyu dalapan belas nyaéta yén runtuhna Nimrod dina awal Babul ngagambarkeun runtuhna Belsyazar dina ahirna, sabab Alpha jeung Omega salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku awal hiji perkara.

Munara Nimrod diragragkeun minangka lambang tina ragragna manéhna, sarta manéhna jadi pralambang ragragna Menara Kembar dina 9/11. Ragragna Belsyazar nyaéta tulisan dina témbok, anu nandaan ahir pamaréntahan Babil salila tujuh puluh taun minangka karajaan kahiji dina nubuat Alkitab, sahingga jadi pralambang ragragna Amérika Sarikat dina ahir “tujuh puluh taun” simbolis dina Yesaya dua puluh tilu, “numutkeun kana poé-poé hiji raja,” anu ngagambarkeun sajarah Amérika Sarikat ti 1798 nepi ka hukum Minggu. Tulisan dina témbok ngeunaan Belsyazar ngawakilan waktu nalika témbok pamisah antara gereja jeung nagara ragrag dina hukum Minggu, anu justru mangrupa titik tempat karajaan kagenep dina nubuat Alkitab mungkas, sakumaha Belsyazar dipaéhan dina peuting éta kénéh. Tulisan leungeun dina témbok téh nyaéta hukum anu ditulis anu ngagulingkeun témbok pamisah antara gereja jeung nagara dina Konstitusi.

“Sajarah” anu digambarkeun ti 9/11 nepi ka hukum Minggu, sarta satuluyna nepi ka panutupan kasempetan rahmat manusa jeung tujuh bala panungtungan, nyaéta mangsa sajarah anu dilambangkeun dina Firman Allah ku panggandaan frasa atawa kecap. Dina mangsa éta, Roh Suci dicurahkeun, dimimitian ku curahan saeutik ti 9/11 nepi ka hukum Minggu, sarta satuluyna ku curahan pinuh. Roh Suci geus digambarkeun ku Kristus minangka “Panglipur” anu, nalika Anjeunna sumping, bakal nembongkeun sagala perkara ka umat Allah.

Tapi Panglipur, nyaéta Roh Suci, anu ku Rama baris diutus dina ngaran Kami, Mantenna bakal ngajar ka maranéh sagala perkara, sarta ngingetkeun ka maranéh sagala hal anu geus ku Kami

diucapkeun ka maranéh. Yohanes 14:26.

Roh Suci dipasrahkeun ka saratus opat puluh opat rebu ngaliwatan “minyak emas,” anu ogé “hujan,” sarta ogé “Panglipur.” Nalika digambarkeun minangka “Panglipur,” Roh Suci keur nuduhkeun hiji pintonan husus tina Roh Suci.

Umat Allah salawasna geus miboga Roh Suci nalika maranéhna nyumponan sarat-sarat Injil, nanging dina mangsa-mangsa kabangunan suci anu sajati, “saperti dina taun-taun baheula,” nalika aya panyingkapan husus tina Roh Suci pikeun hiji badan korporat, Roh Suci digambarkeun minangka Panglipur. Anu leuwih penting, badan korporat éta mémorina keur digerakkeun ku Panglipur nalika Anjeunna “mawa sagala hal ka ‘pangeling-elingna’.” Ieu negeskeun yén jalma-jalma anu ilubiung dina panyingkapan éta miboga pangalaman anu sajati, sabab Roh Suci ilubiung dina kagiatan pikiran maranéhna, lantaran Anjeunna mangaruhan prosés mikir nalika Anjeunna mawa “sagala hal ka pangeling-eling maranéh.”

Ingétan manusa ngahiji jeung nyusun hakékat anu leuwih luhur dina diri manusa babarengan jeung unsur-unsur séjén saperti pangadilan, kapinteran, akal budi, jeung nurani, anu ku rasul Paulus disebut “pikiran.” Hakékat anu leuwih luhur éta boh mangrupa pikiran kadagingan, boh pikiran Kristus.

Sabab pikiran daging téh jadi mumusuhan ka Allah, lantaran éta henteu tunduk kana hukum Allah, sarta mémang henteu sanggup. Rum 8:7.

Sabab saha anu geus nyaho pikiran Gusti, nepi ka bisa ngajar ka Anjeunna? Tapi urang miboga pikiran Kristus. 1 Korinta 2:16.

Sifat handap, atanapi daging, diwangun ku sistem saraf, émosi, jeung hormonal anu pakait jeung indra, anu jadi “jalan-jalan jiwa.” Sifat anu leuwih luhur dirancang pikeun maréntah kana sifat handap, ku sabab éta dilambangkeun minangka bénténg; sarta bénténg éta salawasna keur diserang ku indra-indra (sifat handap), jeung serangan-serangan éta dilakukeun ka bénténg ngaliwatan jalan-jalan anu asup kana bénténg. Di jero bénténg sifat anu leuwih luhur aya hiji puseur komando, atanapi anu ku Sister White disebut benténg inti. Benténg inti éta nyaéta Rohangan Nu Maha Suci dina kaaraman, anu kabagi kana dua bagian dasar. Pakarangan téh nyaéta daging, atanapi sifat handap, sarta pikeun asup ka pakarangan atanapi ogé pikeun mindahkeun getih kana rohangan suci diperlukeun ngaliwatan hiji hordéng atanapi kerudung. Pakarangan diwatesan ku kerudung-kerudung dina dua tungtungna.

Ku jalan anu anyar jeung hirup, anu geus Anjeunna sucikeun pikeun urang, ngaliwatan tabir, nyaéta daging-Na sorangan. Ibrani 10:20.

Bait suci kabagi jadi dua bagian: buruan jeung tempat suci. Tempat suci éta sorangan tuluy kabagi deui jadi dua bagian, sakumaha tabiat anu leuwih luhur ogé kitu. Tabiat anu leuwih luhur kabagi kana dua widang. Hiji tina éta widang digambarkeun minangka Tempat Suci, sarta nu hiji deui Tempat Pangsuci-pangsucina. Tempat Suci ngalambangkeun kagiatan-kagiatan batin anu diperlukeun sangkan manusa bisa fungsina, tapi Tempat Pangsuci-pangsucina téh mangrupa widang tempat Allah jeung manusa patepang. Tempat Pangsuci-pangsucina téh singgasana Allah,

sarta jalma-jalma anu geus dirobah hate téh didudukeun di tempat-tempat sawarga babarengan jeung Kristus.

Jeung geus ngahudangkeun urang babarengan, sarta ngajadikeun urang linggih babarengan di sawarga di jero Kristus Yesus. Epesus 2:6.

Ayat ieu dicokot tina hiji petikan anu sababaraha ayat saméméhna, tapi leres-leres dina runtuyan pamikiran anu sarua, Yesus linggih di tempat-tempat sawarga, sakumaha umat-Na ogé.

Anu ku Mantenna dipigawe dina Kristus, nalika Mantenna ngahirupkeun Anjeunna tina maot, sarta nempatkeun Anjeunna di beulah katuhu-Na sorangan di sawarga. Epesus 1:20.

Kristus sareng umat-Na linggih babarengan di Tempat Nu Mahasuci. Kristus dihudangkeun ti nu maraot teras linggih di tempat-tempat sawarga, sareng umat-Na dihudangkeun sarta didangdanan linggih di rohangan tahta Tempat Nu Mahasuci. Paulus nétélakeun yén maranéhna anu dihudangkeun dina ayat genep téh geus dihirupkeun deui tina dosa dina ayat saacanna.

Sanajan urang keur paéh dina dosa-dosa, Anjeunna geus ngahirupkeun urang babarengan jeung Kristus, (ku anugerah aranjeun geus disalmetkeun), sarta geus ngahudangkeun urang babarengan, jeung nempatkeun urang diuk babarengan di tempat-tempat sawarga dina Kristus Yesus. Epesus 1:5, 6.

Pamenuhan anu sampurna tina petikan dina Epesus téh nyaéta dua saksi dina Wahyu sabelas, nyaéta maranéhna anu dihudangkeun deui tuluy diangkat ka sawarga minangka panji—tapi ogé pikeun didiukeun di tempat-tempat sawarga. Dina Pangsuci-na Pangluhurna, dua saksi éta ngawakilan kamanusaan dina payuneun Allah pisan, sarta pangbeneran maranéhna pikeun didiukeun di dinya nyaéta tanda anu dipiboga ku masing-masing. Tanda éta nyaéta meterai Allah, sarta meterai Allah ngawakilan yén manusa geus jadi hiji jeung nu ilahi, jeung éta meterai kagambarkeun ku kanyataan yén Sang Panglipur, anu nyaéta Roh Suci, keur tetep cicing di jero Pangsuci-na Pangluhurna tina sipat maranéhna anu leuwih luhur. Pangsuci-na Pangluhurna téh nyaéta rohangan tahta Allah tempat nu ilahi jeung nu manusa di hijikeun, sarta éta ngagambarkeun bait manusa anu sipatna anu leuwih luhur ngawengku hiji Pangsuci-na Pangluhurna tempat boh kailahian boh kamanusaan didiukeun babarengan.

Turunna “Panglipur” teh nyaéta pamaténna saratus opat puluh opat rebu, sarta éta nandaan hiji robahna dina sajarah kasalametan, sabab dina waktu éta, garéja robah tina garéja nu tarung jadi garéja nu meunang. Dina waktu éta, éta robah tina gerakan Laodikea-na saratus opat puluh opat rebu kana gerakan Filadelfia-na saratus opat puluh opat rebu. Dina waktu éta, éta robah tina pangalaman garéja katujuh kana pangalaman garéja kagenep, sarta garéja kagenep téh nyaéta kaum Millerit. Hiji ciri profétis tina garéja kagenep, nyaéta Filadelfia, sakumaha éta kacumponan ku gerakan Millerit, nya éta yén éta henteu kungsi jadi hiji garéja. Éta ngan ukur hiji gerakan nepi ka taun 1856 nalika duanana White ngaidéntifikasi gerakan éta minangka Laodikea. Tujuh taun ti harita garéja légal diadegkeun.

Parobahan kasalametan dina hukum Minggu dilambangkeun ku parobahan kasalametan dina Pentakosta, anu nandaan panglantikan Kristus minangka Imam Agung.

“Curahan Pentakosta téh mangrupa pangwartosan ti Sawarga yén panglenggahan Sang Jurusalamet geus kalaksanakeun. Luyu jeung jangji-Na, Anjeunna geus ngutus Roh Suci ti sawarga ka para pengikut-Na minangka tanda yén Anjeunna, salaku imam jeung raja, geus nampi sagala kakawasaan di sawarga jeung di bumi, sarta yén Anjeunna téh Anu Diurapi pikeun umat-Na.” Acts of the Apostles, 38.

Nalika hujan ahir dicurahkan tanpa ukuran ka saratus opat puluh opat rébu dina hukum Minggu, éta bakal jadi “komunikasi ti Surga” yén gereja militan geus réngsé sarta gereja nu jaya geus sumping. Inaugurasi Kristus dina poé Pentakosta di Bait Suci di luhur, ngalambangkeun pengurapan saratus opat puluh opat rébu dina hukum Minggu.

Curahan “Pentakosta” anu nandakeun yén Kristus téh Anu Diurapi ngawakilan pangurapan-Na dina upacara pelantikan di sawarga, tapi Anjeunna ogé geus diurapi dina waktos baptisan-Na. Baptisan-Na (9/11) nepi ka Pentakosta (hukum Minggu) ogé diwakilan deui tilu satengah taun sanggeus baptisan-Na ku pupus-Na anu sabenerna, panguburan, jeung kabangkitan-Na (poé raya bungbuahan pangheulana). Ku kituna, 9/11 diwakilan dina baptisan-Na sarta ogé dina kabangkitan-Na. Kabangkitan simbolis-Na jeung kabangkitan literal-Na nandaan awal dua garis nubuat anu masing-masing réngsé dina Pentakosta. Duanana sajarah dimimitian ku kabangkitan kurban bungbuahan pangheulana.

Tapi ayeuna Kristus geus gugah tina maot, sarta geus jadi buah cikal tina maranéhna anu geus saré. Sabab ku jalan manusa, maot datang; ku jalan manusa ogé datang kabangkitan tina maot. Sabab sakumaha dina Adam sakabéh jalma paéh, kitu deui dina Kristus sakabéh jalma bakal dihirupkeun. Tapi unggal jalma nurutkeun urutanana sorangan: Kristus, buah cikal; satuluyna maranéhna anu kagungan Kristus dina waktu Anjeunna sumping. 1 Korinta 15:20–23.

Kristus teh kurban buah cikal dina kabangkitan-Na, anu nandaan mimiti “usum Pentakosta” anu ditungtungan ku kurban buah cikal dina Pentakosta. Kabangkitan Kristus nya éta sa’ir, sedengkeun gandum téh maranéhna anu “saterusna” “jadi kagungan Kristus dina kadatangan-Na.” Maranéhna anu “saterusna” tina kabangkitan Kristus téh “maranéhna anu jadi kagungan Kristus dina kadatangan-Na,” ku kituna ngagambarkeun panén pangtungtung jiwa-jiwa satia dina ahir dunya, sakumaha dilambangkeun ku tilu rébu jiwa anu kakumpul dina Pentakosta.

Ayat éta ogé nyangkem perkara kabangkitan dina patalina jeung maot. Maot mimiti ku Adam sarta nular ka sakumna manusa, tapi éta lumangsung “dina” “raraga.” Dina kitab Rasul-rasul, Petrus nyatet yén nalika kitab Yoel keur digenepan harita, manusa kudu ngirim dosa-dosana ti heula ka pangadilan sangkan éta dosa-dosa bisa dipupus, nalika mangsa panyegeran datang ti payuneun Sang Panglipur. Kristus henteu keur ningali kana kitab-kitab pangadilan pikeun mupus dosa dina waktu éta, sabab pangadilan téh masih leuwih ti sarébu dalapan ratus taun ka hareup.

Rujukan kana “masing-masing jalma dina urutanana” dimimitian ku Adam, ku kituna nandakeun pangadilan ka nu maot ti Adam terus nepi ka datangna mangsa-mangsa panyegeran. Nalika hujan ahir datang, pangadilan pindah ti nu maot ka nu hirup. Dina mangsa anu dilambangkeun ku ayat éta (ti kabangkitan Kristus nepi ka Pentakosta), ti buah sulung sa’ir nepi ka buah sulung gandum, hujan keur turun salila pangadilan ka nu hirup, sarta nalika hujan turun, pekabaran anu

dilambangkeun ku hujan éta keur misahkeun gandum ti lalang. Dina hukum Minggu, anu nyaéta Pentakosta, gandum geus henteu campur deui jeung lalang, sarta kurban buah sulung gandum anu mangrupa dua roti goyang diangkat. Prosés panyucian ti 9/11 nepi ka hukum Minggu ogé dilambangkeun dina Maleakhi tilu, nalika Utusan Perjangjian nyucikeun sarta ogé ngamurnikeun urang Lewi, jeung Anjeunna ngalakukeun éta ku “seuneu.” “Seuneu” téh lambang hiji pekabaran, sakumaha dilambangkeun ku létah-létah seuneu dina Pentakosta. Dina sajarah anu keur dipertimbangkeun, pamisahan dua golongan anu ngahasilkeun saratus opat puluh opat rébu, anu nyaéta dua roti goyang anu dilambangkeun ku buah sulung Pentakosta, kudu dipanggang nepi ka sampurna, sabab maranéhna hiji-hijina kurban anu ngamuat lambang dosa.

Eta dua roti ayunan teh make ragi, jeung ragi teh lambang dosa. Eta ragi dipupus ku seuneu dina tungku, sakumaha dilambangkeun ku seuneu panyaring ti Utusan Perjangjian. Yesaya dina pasal dua puluh tujuh netelakeun hiji perdebatan anu dimimitian dina 9/11, anu ku anjeunna disebut “poé angin wétan.” Eta petikan ngajarkeun yen ku jalan perdebatan eta dosa-dosa Israil meunang panebusan. “Perdebatan” eta aya antara amanat hujan ahir anu sajati jeung sakabéh amanat hujan ahir palsu lianna anu aya. Hiji amanat teh “seuneu,” jeung “seuneu” teh anu dipaké ku Utusan Perjangjian pikeun nyucikeun jeung ngabersihan. Perdebatan ngeunaan amanat hujan ahir miceun ragi tina kurban gandum bungbuahan pangheulana Pentakosta anu diangkat dina hukum Minggu. Saratus opat puluh opat rébu teh kurban gandum bungbuahan pangheulana Pentakosta, anu meunang kameunangan ku jalan pangbeneran ku getih-Na jeung panyucian kasaksian maranéhana, sabab sanajan Firman anu nyucikeun, eta ngan ngalakukeunana lamun firman teh ditepikeun minangka hiji amanat. Panghadiran amanat eta ngamungkinkeun saratus opat puluh opat rébu pikeun hirup, jeung panghadiran amanat hujan ahir palsu ngahasilkeun pati.

Jeung maranéhna ngéléhkeun anjeunna ku getih Anak Domba, jeung ku kecap kasaksian maranéhna; sarta maranéhna henteu micinta nyawana nepi ka pati. Wahyu 12:11.

Saratus opat puluh opat rebu jalma nuturkeun Kristus dina ngéléhkeun sakumaha Anjeunna ngéléhkeun, sabab sacara nubuatan maranéhna nuturkeun Kristus.

Ieu téh jalma-jalma anu henteu kacemaran ku awéwé; sabab maranéhna parawan. Ieu téh jalma-jalma anu nuturkeun Anak Domba ka mana baé Anjeunna angkat. Maranéhna geus ditebus ti antara manusa, jadi bungbuahan pangheulana pikeun Allah jeung pikeun Anak Domba. Wahyu 14:4.

Dina ayat kaopat tina Wahyu opat welas, saratus opat puluh opat rébu téh diidentifikasi minangka “buah cikal.” Maranéhna ogé diidentifikasi minangka “parawan,” sarta ilham parantos ngabéjaan ka urang yén pasemon sapuluh parawan dina Mateus dua puluh lima ngagambarkeun pangalaman umat Advent. Henteu ngan saukur maranéhna téh “parawan,” maranéhna ogé henteu “kacémah ku awéwé,” sabab prosés pangujian jeung pamisahan anu ngahasilkeun saratus opat puluh opat rébu téh ngahasilkeun hiji ngabédakeun antara saratus opat puluh opat rébu jeung “sakabéh” agama-agama palsu. “Ieu” nuturkeun Anak Domba ka mana waé Anjeunna angkat, sarta minangka pangbakti buah cikal, maranéhna kudu nuturkeun Kristus dina pupusna, panguburanana, jeung kabangkitanana.

Dina Wahyu pasal sabelas, ayat sabelas, dua saksi anu kudu diangkat jadi panji mimitina dipaehan, tuluy dina tilu satengah poé maranéhna dihirupkeun deui minangka kurban bungbuahan pangheulana, sakumaha Kristus. Kurban bungbuahan pangheulana anu baheula jeung anu ayeuna nyaéta Kristus, ngawengku getih perjangjian anu ditumpahkeun supaya nebus jalma-jalma anu geus bangkrut ku pangalaman Laodikea. Dina hiji ayat, (ayat opat) sakabéh kasimpulan pondok ieu tina rupa-rupa garis cahaya nubuatan anu patali jeung saratus opat puluh opat rébu ditepikeun. Jeung éta ditepikeun dina Wahyu 144 ku panangan Palmoni, nu juru ngitung anu ajaib. Hiji panggandaan dina Kitab Suci ngawakilan sajarah hujan panungtungan, jeung hujan panungtungan téh nya éta tempat jeung mangsa Panglipur dicurahkeun ka umat Allah.

Endah kacida di luhur pagunungan téh suku jalma anu mawa warta hadé, anu ngumumkeun katengtreman; anu mawa warta hadé ngeunaan kahadéan, anu ngumumkeun kasalametan; anu nyebut ka Sion, Allah maneh marentah! Para pangawas maneh bakal ngangkat sora; bareng jeung sora maranéhna bakal ngawih babarengan: sabab maranéhna bakal silih tempo raray ka raray, waktu PANGERAN mulangkeun deui Sion. Maraneh anu jadi ruruntuhan Yerusalem, peupeuskeun diri kana kabungahan, ngawih babarengan: sabab PANGERAN parantos ngalilipur umat-Na, Anjeunna parantos nebus Yerusalem. PANGERAN parantos ngabuka panangan suci-Na di payuneun panon sakumna bangsa; jeung sakumna tungtung bumi bakal ningali kasalametan Allah urang. Masing indit, masing indit, kaluarlah ti dinya, ulah nyabak naon-naon anu najis; kaluarlah ti tengah-tengah dirina; jadi suci maraneh anu ngagotong pakakas-pakakas PANGERAN. Yesaya 52:7–11.

Sion H6726 sarua jeung H6725 anu hartina “rasa kaciri pisan; hiji tugu atawa tihang pituduh anu monumental: – tanda, gelar, panuduh jalan.” Sion mangrupa lambang tina panji pikeun saratus opat puluh opat rébu, sarta dina éta petikan maranéhna geus narima hujan panungtungan, sabab maranéhna geus nyebarkeun jeung nampilkeun warta hadé ngeunaan katengtreman. Sarua hususna jeung kanyataan éta nyaéta yén maranéhna ningali “panon ka panon,” anu ngalambangkeun para murid dina poé Pentakosta, sabab sapuluh poé saméméh Pentakosta ngalambangkeun hiji mangsa ngahiji. Gusti “hath,” (ngagambarkeun kala kaliwat) geus ngalaksanakeun tilu perkara pikeun jalma-jalma anu mawa warta hadé. Anjeunna geus “ngahibur umat-Na,” “nebus Yerusalem” jeung “nganyatakeun panangan-Na anu suci di hareupeun panon sakumna bangsa.”

Anjeunna “ngalilipur” umat-Na dina 9/11, nandaan mimiti hiji prosés pangujian tina Malaki pasal tilu anu puncakna dina hukum Minggu nalika Anjeunna ngadegkeun panji tina kurban bungbuahan kahiji, sakumaha digambarkeun ku nyieun “panangan-Na anu suci kataranjang di payuneun sakumna bangsa-bangsa.” Anjeunna ngalilipur, nebus, jeung ngangkat saratus opat puluh opat rébu. Dina 9/11 Anjeunna ngalilipur sarta ngamimitian prosés panyucian anu ku dinya Anjeunna nebus umat-Na teras ngangkat maranéhna jadi hiji panji, atawa sakumaha ceuk Malaki “kurban Yuda jeung Yerusalem bakal nyugemakeun” “saperti dina mangsa baheula.”

Sarta Anjeunna baris linggih sapertos nu nyaring jeung ngamurnikeun pérak; sarta Anjeunna bakal ngamurnikeun putra-putra Léwi, jeung nyucikeun maranéhna sapertos emas jeung pérak, supaya maranéhna tiasa ngahaturkeun kurban ka PANGERAN dina kabeneran. Mangka kurban Yuda jeung Yerusalem bakal dipikaresep ku PANGERAN, sapertos dina jaman

baheula, jeung sapertos dina taun-taun nu kapungkur. Maleakhi 3:3, 4.

Dina artikel saterusna urang baris mungkas pedaran urang ngeunaan “sabaraha lilana”.

“Anu kipas-Na aya dina panangan-Na, sarta Anjeunna bakal ngabersihan lanté pangirikan-Na nepi ka beresih taya sésa, sarta ngumpulkeun gandum-Na ka dina lumbung.’ Mateus 3:12. Ieu téh salah sahiji mangsa panyucian. Ku kecap-kecap bebeneran, sekam keur dipisahkeun tina gandum. Ku sabab maranéhna kacida sombongna jeung ngarasa bener sorangan nepi ka teu daék narima pangwawadian, kacida nyaahna ka dunya nepi ka teu daék narima hirup handap asor, loba anu ngajauhan Yesus. Loba kénéh anu ayeuna ngalakonan hal anu sarua. Jiwa-jiwa diuji ayeuna, sakumaha murid-murid éta diuji di sinagoga Kapernaum. Nalika bebeneran ditepikeun nepi ka kana haté, maranéhna ningali yén hirupna henteu saluyu jeung pangersa Allah. Maranéhna ningali perluna parobahan anu lengkep dina dirina sorangan; tapi maranéhna henteu daék nyangking pagawean anu nungtut panolakan kana diri. Ku sabab éta maranéhna ambek waktu dosa-dosana kabuka. Maranéhna indit bari kasandung, sakumaha murid-murid ninggalkeun Yesus bari kukulutus, ‘Ucapan ieu beurat; saha anu sanggup ngadéngékeunana?’”
The Desire of Ages, 392.